

**[Elmquist.]**

handlet også i det andet høje ting i denne samling. Jeg ser nemlig således på det, at det haster med at få denne lovgivning ændret, ganske særligt — og det vil jeg meget understrege —, forsåvidt angår straffebestemmelserne. Jeg tror, det er den almindelige mening ude i befolkningen — og det fik jeg også et stærkt indtryk af af den ærede foregående taler (Dons) —, at vi ikke kan køre videre med de urimelige lave straffe, der idømmes, hvor der finder modbydelig behandling sted af dyr. Vi kan overhovedet ikke være bekendt at fortsætte på den måde. Iøvrigt vil jeg gerne ved behandlingen af dette lovforslag gentage, hvad jeg ved andre lejligheder har sagt om dette spørgsmål, nemlig at der er to måder, hvorpå en human behandling af dyr kan fremmes, og hvorved dyremishandling kan undgås. Den ærede foregående ordfører (Dons) var også inde herpå. Den ene måde er den, som i virkeligheden er den aller-, allervigtigste, nemlig at skabe større og større forståelse af, at man overhovedet ikke kan være bekendt i et samfund, som ynder at tale om, at det står på et højt kulturelt stade, at mishandle værgeløse dyr. Det må blive en almindelig opfattelse i et sådant lands befolkning, at man ikke er noget godt menneske, hvis man gør det, at det tværtimod kun kan være udtryk for, at man er et rigtigt dårligt og slet menneske, ellers ville man ikke kunne gøre det. Det er uhyre vigtigt, at vore børn og vore unge får indpodet denne forståelse i hjemmene og i skolerne, og at man samtidig i hjem og i skole lærer dem at holde af dyr, vænner dem til at have den gode vane at holde af dyr.

Det er et spørgsmål, om der ikke fra skolerne side kunne gøres noget mere, dels gennem oplysende foredrag, dels gennem filmforevisninger af dyrs liv, så at børnene derigennem kunne få en stærkere forståelse deraf. Vi må samtidig gøre os klart, at det at lære de små børn og vore unge at holde af dyr, lære dem kærlighed til dyrene, er ikke blot en god gerning mod dyrene, men i allerhøjeste grad også en velgerning mod børnene og de unge selv, idet det er ganske givet, at det at føle kærlighed til dyr giver dem, der nærer denne kærlighed, en meget stor rigdom. Jo mere det bliver den almindelige indstilling, jo mindre vil der også blive brug for lovregler og -anvisninger. På den anden side vil der desværre naturligvis altid i et samfund blive nogle mennesker tilbage, der ikke forstår dette, og som ikke føler dette. Overfor disse mennesker er det da, at vi må gribe til den anden måde til for-

hindring af mishandling af dyr, nemlig ved trusel om en efter handlingens dadelværdighed, handlingens større eller mindre råhed, afpasset straf. Med rette har der været harme over de urimeligt lave straffe, der her i en årrække har været idømt, straffe, som nærmest virker og kun kan virke latterlige.

En betydningsfuld ændring på dette område indeholder det foreliggende lovforslag. Jeg skal ikke komme nærmere ind på denne ændring, den foregående ærede ordfører har omtalt den. Jeg finder det iøvrigt også overflødigt, idet jeg kan nøjes med at bemærke, at den skærpelse af straffene, der finder sted efter den højtærede ministers forslag, i det store og hele ligger på linie med vort i fjor fremsatte forslag. Jeg kan følgelig på mit partis vegne give vor fulde tilslutning til disse skærper af straffene.

Ved siden af de skærpede straffebestemmelser indeholder lovforslaget også bestemmelser om kupering af hunde og heste, bestemmelser, der, selvom de går lidt videre med hensyn til hunde end vort forslag ved fuldstændig at forbyde kupering af hunde, dog i det væsentlige er på linie med vort forslag. Der er dog et forhold, som jeg personlig er meget ked af, og det er den dispensationsbestemmelse, som den højtærede ministers forslag indeholder med hensyn til kupering af visse heste. Mon vi dog ikke kan blive enige om at fjerne den, så forbudet mod kupering af heste bliver absolut. Når man i 1916 i folkettinget så godt som enstemmigt — der var kun een, der stemte imod det — kunne vedtage, at kupering skulle forbydes, og når der siden den tid har været en stigende og stadigt stigende forståelse i befolkningen for, at det er forkert at berøve hestene et naturligt forsvaresmiddel, mon vi så dog ikke skulle kunne nå til nu at tage skridtet fuldtud og sige, at det må ikke ske mere her i dette land? Jeg vil meget håbe, at vi kan nå dertil.

Jeg vil i anledning af den foregående ærede ordførers udtalelser om slagtning af svin sige, at jeg nærer den største sympati for en regel, hvorefter slagtning af svin kun skal kunne ske under bedøvelse, men jeg må tilføje, at naturligvis må der tages visse hensyn her; vi må naturligvis have klaret fuldtud, om dette kan ske uden gene for slagtningen, og navnlig om det kan ske uden at skade vore eksportvarer. De slagterifolk, jeg har talt med, har bekræftet, at det vil kunne ske uden en sådan gene, og hvis det er rigtigt, mener jeg absolut, at vi måtte kunne gå til et sådant påbud. Det er ganske rigtigt, som det blev sagt, at vi, der har overværet slagtning uden bedøvelse og